

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise a soudkyně Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **Frank Bold Society, z.s.**, IČO 653 41 490
se sídlem Údolní 33, Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
se sídlem Vršovická 65, Praha 10

za účasti: **PGE Górnictwo i Energetyka Konwencjonalna SA**
se sídlem ul. Węglowa 5, Bełchatów, Polsko
zastoupené obecným zmocněncem Hubertem Schwarzem
se sídlem ul. Stanisławowska 47, Wrocław, Polsko

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2024, č. j. MZP/2024/270/907

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 26. 3. 2024, č. j. MZP/2024/270/907 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 3 000 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byla odmítnuta žádost žalobce o informace. Současně navrhl, aby soud žalovanému přikázal požadované informace poskytnout.
2. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce podal dne 3. 8. 2023 u žalovaného žádost (dále jen „žádost“) o poskytnutí informací dle zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPIInfŽp“), ohledně poskytnutí informací vztahujících se k Dohodě mezi vládou České republiky a vládou Polské republiky o spolupráci k řešení vlivů těžební činnosti v povrchovém hnědouhelném dole Turów v Polské republice na území České republiky, publikované pod č. 1/2022 Sb. m. s. (dále jen „Dohoda“). V žádosti požadoval poskytnout následující informace:

„1) Všechny informace o stavu hladin podzemních vod v monitorovacích vrtech umístěných podél podzemní bariéry (HPp-29/49,5, HPp-27/49, HPp-27/51, HPp-23/53, HPp-25/50, HPp-25/49, HPp-26/53, HPp-21/53, HPp-23/56, HPp-25/51, HPz-25/58, HPz-31/53bis, HS-350, HSp-60, HSp-68), případně v nových monitorovacích vrtech provedených ve středním nebo spodním terciárním kolektoru, byly-li zřízeny. Jedná se o všechny informace poskytnuté české straně podle čl. 8 odst. 6 dohody.

2) Všechny informace o stavu hladin podzemních vod v monitorovacích vrtech umístěných na české straně v česko-polské monitorovací síti v blízkosti dolu Turów, zejména v blízkosti obce Uhelná (H4-a, H-2a, H-5b, H-6, H-3b, GI-1, GI-2, GI-3, 1430_17, 1430_18, U-1a, JA-1) za období od roku 2015 do července 2023.

3) Všechny dostupné údaje o funkčnosti podzemní bariéry, na základě kterých bylo podle čl. 3 odst. 6 dohody vyhodnoceno, zda je podzemní bariéra plně funkční zejména s ohledem na zamezení odtoku podzemních vod z území České republiky.

4) Údaje zahrnující všechny jižní přítoky vody přitékající do dolu Turów podle čl. 8 odst. 10 dohody.

5) Všechny dostupné údaje o všech odběrech důlní vody z dolu Turów v oblasti jižně od jižního zlomu a v oblasti západně od Białopolského zlomu do dubna 2021 do února 2022 a dostupné informace o množství vody čerpané do dubna 2021 do února 2022 z jižní hydraulické bariéry a v Równu Rybarzowice.

6) Všechny dostupné informace o přítoku vody do jižní části dolu Turów v podobě nerozlišených samovolných výronů podzemních vod a povrchových vod, jakož i o velikosti těchto výronů, včetně jejich umístění a nadmořské výšky do dubna 2021 do února 2022.

7) Všechny dostupné informace o měření pohybů a vyhodnocení pohybů terénu, kterou měla polská strana české straně předložit na základě čl. 7 odst. 1 a 2 dohody.“

3. Informace pod body 2) a 7) žádosti a souhrnná zpráva k vyhodnocení funkčnosti podzemní stěny byly žalobci poskytnuty sdělením žalovaného ze dne 2. 10. 2023. Zpřístupnění ostatních požadovaných informací žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 10. 2023, č. j. MZP/2023/140/541, odepřel. K rozkladu podanému žalobcem ministr životního prostředí toto rozhodnutí žalovaného zrušil rozhodnutím ze dne 26. 2. 2024, č. j. MZP/2024/290/308 a vrátil věc žalovanému k novému projednání. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí, jímž opět zpřístupnění předmětných informací odepřel podle § 8 odst. 1 písm. d) a § 8 odst. 2 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 1 ZPIInfŽp.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce namítl, že žalovaný příliš zužujícím způsobem vyložil výlukou z ochrany obchodního tajemství dle § 8 odst. 4 písm. a) ZPIInfŽP v případě informací týkajících se působení provozní činnosti podnikatele na životní prostředí, jelikož těžba v dole Turów má dopad na stav podzemních vod na českém území. Detailněji rozvedl, že konstrukce a funkčnost (včetně

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Viterová.

filtračních vlastností) podzemní bariéry, jichž se týkají požadované informace, mají vliv na množství podzemní vody, která v důsledku těžby odteče z českého území, obdobně že informace získané na základě monitoringu z kontrolních vrtů podél podzemní bariéry reflektují její účinnost a nepřímé dopady těžební činnosti na stav podzemních vod, a konečně že informace o všech odběrech důlní vody z dolu Turów i o přítoku vody do jižní části dolu Turów v podobě samovolných nerozlišených výronů podzemních a povrchových vod mají jasnou vypovídající hodnotu o vlivu těžby a jejího rozšiřování na odtok podzemních vod z českého území.

5. Žalobce dále uvedl, že požadované informace nespĺňují kritéria obchodního tajemství dle § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), jelikož u nich absentuje hledisko konkurenční významnosti. Projekt podzemní bariéry není zaměřen na zvýšení efektivity těžby, nýbrž na zabránění odtoku podzemních vod z českého území ve specifické situaci dolu Turów (nepředstavuje běžnou součást hnědouhelných dolů), a proto není možné, aby v případě zpřístupnění informací o funkčnosti bariéry (včetně údajů ze zkoušek koeficientu filtrace) došlo ke zvýhodnění konkurence osoby zúčastněné na řízení. Obdobně žalobce neshledal, že by údaje o hladinách podzemních vod v monitorovacích vrtech měly potenciál konkurenčního zvýhodnění jiných těžařských společností (dané informace jsou z obchodního pohledu irelevantní). Konkurenční boj u těžařských společností téměř neexistuje z důvodu napojení každého hnědouhelného dolu na přilehlou elektrárnu a nevhodnosti hnědého uhlí k dálkové přepravě. Osoba zúčastněná na řízení je jedinou společností provozující těžbu v dole Turów a k této činnosti má povolení až do roku 2044. Obdobně není možné přivodit konkurenční výhodu zpřístupněním informací o odběrech a přítoku vody do dolu Turów.
6. Ve vztahu k odmítnutí poskytnutí informací z důvodu ochrany rovnosti účastníků soudního řízení žalobce uvedl, že tato výjimka z poskytování informací musí být vykládána restriktivně a eurokonformně ve smyslu Úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí, publikovanou pod č. 124/2004 Sb. m. s. (dále jen „Aarhuská úmluva“) a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/4/ES ze dne 28. ledna 2003 o přístupu veřejnosti k informacím o životním prostředí a o zrušení směrnice Rady 90/313/EHS (dále jen „směrnice 2003/4/ES“). Její užití připadá v úvahu pouze v případě nepříznivého vlivu na schopnost kterékoli osoby domoci se spravedlivého řízení či schopnost veřejného orgánu provádět vyšetřování. O žádnou z těchto situací se však v současném případě nejedná. Bránit veřejnosti v přístupu k informacím o životním prostředí jen z důvodu, že mohou být potenciálně využity v soudním řízení, jde proti smyslu a účelu právní úpravy práva na informace o životním prostředí. Takto pojatou rovnost účastníků nemůže ohrozit zpřístupnění objektivních informací o vlivu provozní činnosti na životní prostředí (spíše naopak).
7. Žalobce se též vymezil proti provedenému testu proporcionality, který jednak považoval za nadbytečný, jelikož poskytnutí uvedených informací mělo vyplývat již ze ZPIInfZP, a také nesprávně provedený, neboť žalovaný upřednostnil ochranu obchodního tajemství a rovnosti účastníků soudního řízení oproti veřejnému zájmu na poskytnutí informací o dopadech těžby na životní prostředí v ČR, čímž měl porušit čl. 35 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) i Aarhuskou úmluvu. K tomu žalobce dodal, že uvedeným normám nevyhovuje poskytnutí pouze vlastního vyhodnocení získaných informací žalovaným.
8. Ač žalovaný odepření poskytnutí vyžádaných informací podpořil mimo jiné odkazem na čl. 14 odst. 9 Dohody, ta nemá přednost před zákonem, jelikož se nejedná o smlouvu, se kterou vyslovil souhlas Parlament dle čl. 49 Ústavy, tudíž se žalovaný v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2006, č. j. A 2/2003-73 nemůže zbavit povinnosti poskytnout vyžádané informace pouze s odkazem na mezinárodní dohodu, ačkoli by poskytnutí informací mohlo představovat porušení mezinárodního závazku, byť dle žalobce v tomto případě nelze o porušení mezinárodního závazku hovořit, protože čl. 14 odst. 9 Dohody počítá s ochranou informací pouze v rozsahu, který umožňují vnitrostátní předpisy každé smluvní strany.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Odmítl, že by bylo jeho cílem v řízení procesně obstruovat. Jeho rozhodnutí nebyla opakovaně rušena (pouze jednou a následně žalovaný v napadeném rozhodnutí respektoval právní názor nadřízeného orgánu). Žalovaný vyjádřil pochybnost, zda není žaloba nepřipustná z důvodu nepodání rozkladu proti napadenému rozhodnutí. Žaloba byla současně podána vadně, neboť není jasné, kdo jednal jménem žalobce, protože žaloba nebyla podepsána osobou ve smyslu § 33 odst. 4 s. ř. s.
10. Pod vyluku z ochrany obchodního tajemství dle § 8 odst. 4 písm. a) ZPInfŽP spadají pouze přímé provozní vlivy (např. emise), ne jakékoliv informace o provozu podnikatele (srov. směrnici 2003/4/ES a rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2023, č. j. 9 A 59/2022-75 a ze dne 11. 1. 2021, č. j. 5 A 138/2017-64). Technické údaje o podzemní bariéře nelze považovat za informace o vlivu provozní činnosti dolu na životní prostředí, jelikož její stavba byla zahájena již v roce 2019 a jejím účelem bylo zabránění průniku vody do dolu Turów. Případný pozitivní dopad na odtok podzemních vod z ČR je proto spíše vedlejším efektem podzemní bariéry, přičemž hlavním důvodem bylo zvýšení efektivity těžby. Stavba obdobných podzemních bariér není ve světě výjimkou, tudíž bezplatné zjištění know-how a prostředků jiného subjektu může být ekonomicky významné v rámci tržního prostředí, které panuje i na trhu s hnědým uhlím. Funguje na něm běžné konkurenční prostředí a předmětné informace mají pravděpodobnou konkurenční hodnotu, přičemž charakter obchodního tajemství jim přiznal i Vojvodský správní soud v Lodži.
11. Žalovaný se rovněž vymezil proti tomu, že by jediným faktorem pro stav podzemních vod v obci Uhelná byla funkčnost podzemní bariéry, jelikož tento stav je ovlivněn též vlastním odběrem v obci a suchem v oblasti. Analogicky uvedl, že údaje z monitoringu vrtů a údaje o funkčnosti podzemní bariéry (ani metody zkoušek koeficientu filtrace a výsledky hodnot) nutně nevypovídají o provozním působení osoby zúčastněné na řízení na životní prostředí v ČR, jelikož do lokality dolu Turów přitéká voda nejen z území ČR, ale též z Německa a Polska, popř. dešťová voda. Žalovaný žalobci poskytl informace o stavu hladin podzemních vod z monitorovacích vrtů na české straně česko-polské monitorovací sítě od roku 2015 do července 2023, čímž mu byla informace o životním prostředí poskytnuta. Informace zobrazující všechny jednotlivé přítoky do dolu či informace o umístění jednotlivých zařízení dolu a odběrech důlní vody nejsou relevantní informací o životním prostředí.
12. K otázce ohrožení rovnosti účastníků soudního řízení žalovaný podotkl, že informace o provozu dolu Turów jsou vlastnictvím provozovatele dolu a jsou veřejnosti nedostupné. Právo na informace o životním prostředí není absolutní, přičemž žalobce sám v zásadě připouští, že požadované informace zamýšlí využít ve vedených řízeních.
13. Test proporcionality byl proveden řádně, přičemž v kontextu pravidelně zveřejňovaných informací žalovaným, Libereckým krajem a odbornou resortní komisí převažuje veřejný zájem na utajení některých vyžádaných informací. Žalovaný řádně vážil konkurující si veřejné zájmy, přičemž zájem na ochraně obchodního tajemství a řádného průběhu probíhajících řízení převážil nad veřejným zájmem na jejich zpřístupnění.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

14. Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření souhlasila s argumentací žalovaného a navrhla zamítnutí žaloby. Informace spadající pod čl. 8 bod 1. písm. a) až c) a body 2. a 3. Dohody jsou obchodním tajemstvím osoby zúčastněné na řízení, která pro Polsko na základě neveřejné prováděcí smlouvy uskutečňuje některé závazky plynoucí z Dohody, tudíž na základě rozsudku Soudního dvora EU ze dne 23. 11. 2016, sp. zn. C-442/14 dovozuje, že by uvedené informace neměly být zpřístupněny, což osoba zúčastněná na řízení dovozuje rovněž z rozhodnutí polských správních soudů, které v obdobné věci odeprěly poskytnutí informací dle Dohody vyžádaných v Polsku.

15. Osoba zúčastněná na řízení považuje za své obchodní tajemství zejména geologické poměry ložiska a jeho hranice, umístění strategických objektů těžebního závodu, hydrogeologické a hydrotechnické údaje, výčet konkrétních materiálů a technických prostředků požívajících patentovou ochranu, unikátní technologická řešení, kterými lze určit způsob provozování těžebního zařízení včetně investic souvisejících s rozšířením systému hlubokého odvodnění, což vše představuje ekonomickou hodnotu, kterou by mohli obchodní konkurenti osoby zúčastněné na řízení využít při svých ekonomických rozhodnutích. Osoba zúčastněná na řízení dále považuje projekt podzemní ochranné bariéry za autorské dílo ve smyslu polského práva, kterým je oprávněna disponovat pouze ona.
16. Požadované informace nebyly zveřejněny a osoba zúčastněná na řízení přijala nezbytná opatření k zachování jejich důvěrnosti, mimo jiné zabezpečením jejich elektronických kopií pomocí šifrování a omezení jejich přístupu. Uvedené informace byly zpřístupněny v souladu s Dohodou pouze vládě ČR, nikoli třetím osobám a mají strategický význam pro Polskou republiku. Jejich zpřístupněním by např. byly umožněny akce destabilizující provoz těžebního závodu Turów. Rovněž by to mohlo mít negativní dopad na probíhající řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem v Polsku, ve němž vystupuje i Nadace Franka Bolda, tj. subjekt spřízněný s žalobcem, který by mohl být zpřístupněním informací v řízení zvýhodněn.
17. Osoba zúčastněná na řízení rovněž nesouhlasí s žalobcovým výkladem pojmu „provozní činnost“ dle § 8 odst. 4 písm. a) ZPInfŽP. Výklad žalovaného lépe odpovídá tomu, jak obdobnou výjimku formuluje čl. 4 odst. 2 směrnice 2003/4/ES.
18. Osoba zúčastněná na řízení neshledala, že by vyžádané informace byly ve veřejném zájmu, konkrétně nepovažuje zájem o věc ze strany médií, občanů či ekologického prostředí za dostatečný základ pro uznání existence převažujícího veřejného zájmu na zpřístupnění informací, což dokládala odkazem na existující judikaturu polských správních soudů. Osoba zúčastněná na řízení není přesvědčena o tom, že by žalobce reprezentoval zájmy celé společnosti. Rovněž nepovažuje zpřístupnění informací za důležité pro veřejný zájem, protože by nemělo vliv na fungování veřejných struktur a plnění veřejných úkolů.

V. Posouzení žalob Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
20. Soud vyšel při svém posouzení z následně uvedené právní úpravy:
21. Podle čl. 35 odst. 2 Listiny má každý právo na včasné a úplné informace o stavu životního prostředí a přírodních zdrojů.
22. Podle § 8 odst. 1 písm. d) ZPInfŽP odepřeno bude zpřístupnění informace, pokud je vylučují předpisy o ochraně obchodního tajemství.
23. Podle § 8 odst. 2 písm. d) ZPInfŽP zpřístupnění informace může být rovněž odepřeno, pokud by zpřístupnění informace mohlo ohrozit rovnost účastníků soudního, rozhodčího, správního nebo obdobného řízení.
24. Podle § 8 odst. 4 písm. a) ZPInfŽP porušením obchodního tajemství není zpřístupnění informace označené za obchodní tajemství, pokud se požadovaná informace týká působení provozní činnosti podnikatele na životní prostředí.
25. Podle § 504 občanského zákoníku obchodní tajemství tvoří konkurenčně významné, určité, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Viterová.

26. Podle čl. 4 odst. 4 písm. c) Aarhuské úmluvy žádost o informace o životním prostředí lze zamítnout, jestliže by poskytnutí těchto informací nepříznivě ovlivnilo průběh soudního řízení, možnost osob dosáhnout spravedlivého soudního řízení nebo možnost orgánu veřejné správy vést vyšetřování trestného činu nebo činu disciplinární povahy. Přitom Důvody pro odmítnutí žádosti uvedené výše budou interpretovány restriktivně, přičemž se bude brát v úvahu zájem veřejnosti, jemuž by zveřejnění sloužilo, a zda se požadované informace vztahují k emisím vypouštěným do životního prostředí.
27. Podle čl. 4 odst. 2 písm. c) směrnice 2003/4/ES členské státy mohou rozhodnout o odmítnutí žádosti o informace o životním prostředí, pokud by zveřejnění informací mělo nepříznivý vliv na průběh spravedlnosti, schopnost kterékoli osoby domoci se spravedlivého soudního řízení a schopnost orgánu veřejné správy provádět vyšetřování trestné nebo disciplinární povahy. Přitom důvody odmítnutí uvedené v odstavcích 1 a 2 je nezbytné vykládat restriktivním způsobem, přičemž se u konkrétního případu bere v úvahu prospěšnost zveřejnění z hlediska veřejného zájmu. V každém konkrétním případě se zvažuje veřejný zájem, kterému zveřejnění slouží, proti zájmu, kterému slouží odmítnutí.
28. Podle čl. 14 odst. 9 Dohody bude každá smluvní strana chránit informace, které druhá strana označí jako informace, jejichž zveřejnění by mohlo nepříznivě ovlivnit bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, práva duševního vlastnictví, důvěrnost obchodních nebo průmyslových informací nebo služební tajemství, při předávání těchto informací s plným využitím platných právních předpisů a v rozsahu, který tyto předpisy umožňují.
29. Nejprve se soud zabýval přípustností žaloby. Žalovaný je toho názoru, že žaloba byla podána vadně, neboť nebyla podepsána osobou oprávněnou zastupovat žalobce jakožto právnickou osobu, jelikož v závěru žaloby byl uveden pouze název žalobce. Žalobce je spolkem dle občanského zákoníku a dle spolkového rejstříku je jeho statutárním orgánem tříčlenný výbor, v praxi tudíž přichází do úvahy zastoupení žalobce členem výboru dle § 164 odst. 1 občanského zákoníku nebo jejím členem (eventuálně zaměstnancem) dle § 166 odst. 1 občanského zákoníku. Soud nemá důvodnou pochybnost, že žaloba nebyla podána jednou z uvedených osob způsobilých k zákonnému zastoupení žalobce. Žaloba byla odeslána dne 31. 5. 2024 soudu pomocí datové schránky žalobce. Dle § 18 odst. 2 ve spojení s § 8 odst. 3 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů, platí, že je-li procesní úkon učiněn členem statutárního orgánu právnické osoby – či jinou pověřenou osobou – prostřednictvím datové schránky, má stejné účinky jako písemně učiněný podepsaný úkon. Uvedené pověření přitom ve světle stanoviska Nejvyššího soudu ze dne 5. 1. 2017, sp. zn. PlsN 1/2015, platí ve svém rozsahu – nebude-li určitá osoba odlišná od člena statutárního orgánu autorizována v informačním systému datových schránek k odesílání datových zpráv, pak nebude s to činit jménem právnické osoby procesní úkony a *vice versa*. Ve světle citovaného stanoviska Nejvyššího soudu rovněž není v případě podání z datových schránek na místě následný kvalifikovaný autorizační postup, neboť datové schránky jsou kontrolovaným prostředím, kde je bezpečně ověřena autenticita odesílatele a je zabezpečeno, aby zprávy přijímali a odesílali mimo členů statutárního orgánu právnické osoby pouze danou právnickou osobou výslovně autorizovaní jedinci. Ve světle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2015, č. j. 3 Ads 21/2015-44 je přitom povinností každé osoby disponující přístupem do datové schránky dbát na zabezpečení svých přístupových údajů; každý v případě jejich poskytnutí třetí osobě nese veškerá s tím spojená rizika.
30. Je proto nepochybné, že žaloba byla soudu doručena od žalobce jakožto právnické osoby, a bylo by nepřijatelným formalismem po žalobci vymáhat, aby z čistě formálních důvodů na text žaloby doplnil jméno člena statutárního orgánu či jiného zástupce žalobce pověřeného k podání žaloby. Uvedené platí tím spíše, že žalobce v tomto řízení poskytuje soudu součinnost a uhradil soudní poplatek – nelze proto z ničeho dovozovat, že by podání žaloby nebylo výsledkem svobodné vůle žalobce.

31. Žalovaný dále namítl, že je žaloba nepřijatelná z důvodu nevyčerpání opravných prostředků. Je pravdou, že hlavní judikatura ohledně možnosti podání správní žaloby bez využití opravného prostředků v případech tzv. ping-pongu mezi správními orgány vznikla ve vztahu k řízením o žádostech o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (konkrétně zejména s ohledem na jeho nynější § 16 odst. 6). Uvedená judikatura je nicméně podle soudu aplikovatelná nejen na žádosti o informace v režimu výše uvedeného zákona, ale obdobně i v režimu ZPInfŽP (v § 14 odst. 5 obsahuje obdobný mechanismus). Dle názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017-35, bod [36], platí že „[z]a obvyklých okolností by mělo jedno „kolo“ procesní interakce mezi povinným subjektem a odvolacím orgánem postačit k vyjasnění, zda důvody k odepření informace jsou dány anebo nikoli“.
32. V nyní řešené věci je rozhodné, že rozhodnutí ministra životního prostředí o rozkladu je poměrně skoupé na argumentaci k meritu věci a omezuje se pouze na zdůraznění jednoho úzce vymezeného právního problému, v jehož důsledku bylo příslušným rozhodnutím o rozkladu prvostupňové rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému jakožto povinnému subjektu k dalšímu řízení. Jednalo se o závěr ministra životního prostředí, podle nějž měl žalovaný postupovat primárně podle čl. 14 odst. 9 Dohody a v tomto ohledu nebylo předchozí rozhodnutí žalovaného dostatečné (přičemž není zřejmé, proč v rámci přezkumu zákonnosti výroku předchozího rozhodnutí sám danou otázku s ohledem na apelační princip blíže neposoudil). Ministr životního prostředí ovšem neposkytl žalovanému bližší návod, jak má dále postupovat, aby bylo možno žádost úplně vyřídit bez dalších průtahů. Nevypořádal se s věcnou argumentací uvedenou v rozkladu žalobce s odůvodněním, že předchozí rozhodnutí bylo nutné zrušit pro rozpor se zákonem, ke kterému se přihlíží z úřední povinnosti. Z toho nelze dovodit, že by „jedno kolo procesní interakce“ v posuzované věci postačovalo k celkovému vyjasnění zásadní otázky, zda existují důvody k odepření poskytnutí požadovaných informací. Pokud by žalobce (opětovně) podal rozklad proti napadenému rozhodnutí, rozklad by do značné míry směřoval proti obdobným závěrům žalovaného, které již měly být dříve ministrem životního prostředí přezkoumány a jejich zákonnost posouzena, což nelze považovat za efektivní postup při vyřizování žádosti.
33. Jak Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku uvedl, že „*podá-li žadatel o informaci žalobu proti rozhodnutí povinného subjektu poté, co povinný subjekt opětovně rozhodl způsobem pro žalobce negativním, nesmí správní soud takovouto žalobu odmítnout, ale musí ji věcně projednat, samozřejmě jsou-li dány ostatní podmínky řízení. Je to totiž právě toto rozhodnutí, které zasahuje do žalobcovy právní sféry.*“ Lze proto uzavřít, že vyčerpání řádných opravných prostředků v této věci by zjevně nevedlo k účinné ochraně žalobcových veřejných subjektivních práv, a proto není dán důvod nepřijatelnosti žaloby dle § 68 písm. a) s. ř. s.
34. Soud tedy pokračoval v posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť z něj není patrné, na základě jakých důvodů a skutečností žalovaný upřednostnil v rámci testu proporcionality u požadovaných informací ochranu obchodního tajemství (a rovnosti účastníků řízení) před právem na informace o životním prostředí.
35. Byť by čistě z gramatického znění § 8 odst. 1 ZPInfŽP bylo možno dovodit, že je obchodní tajemství obligatorním důvodem odepření poskytnutí informací, na něž se vztahuje, při eurokonformním výkladu v návaznosti na čl. 4 odst. 2 směrnice 2003/4/ES tomu tak není, protože uvedená směrnice, která je ZPInfŽP transponována, zakládá pouze fakultativní důvod pro neposkytnutí informací v souvislosti s ochranou obchodního tajemství a ukládá členským státům vykládat tyto důvody pro neposkytnutí informací restriktivně a v každém jednotlivém případě vážit naplnění veřejného zájmu. K reálné fakultativnosti se shodně staví i odborná literatura - viz Jelínková, J., Tuháček, M. *Zákon o právu na informace o životním prostředí: Praktický komentář*, [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [stav k 1. 7. 2024], komentované ustanovení § 8.

36. V odůvodnění napadeného rozhodnutí není v souvislosti s ochranou obchodního tajemství dostatečně odůvodněno naplnění kritérií dle § 504 občanského zákoníku, jejichž naplnění musí prokázat ten, kdo tvrdí zásah do obchodního tajemství (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2024, č. j. 5 As 108/2023-53). Žalovaný pouze povrchně uzavřel, že požadované informace jsou běžně nedostupné a hospodářsky významné. Detailní vyhodnocení měl ale provést individuálně ve vztahu k požadovaným dílčím informacím, protože je jednak představitelné, že u některých dílčích informací převáží zájem na jejich poskytnutí, jednak je představitelné, že poskytnutí některých informací nebude zasahovat do právem chráněných zájmů třetích osob, pokud nedojde současně k poskytnutí některých jiných požadovaných informací.
37. Ze strany žalovaného (i osoby zúčastněné na řízení) bylo jen povrchně odůvodněno, jakou formou by bylo poskytnutí informací o podzemní bariéře a její účinnosti ocenitelné a hospodářsky významné pro osobu zúčastněnou na řízení. Ze spisu však není zřejmé, že by osoba zúčastněná na řízení uvedený projekt podzemní bariéry dále hospodářsky využívala tak, že by ho např. nabízela dalším soutěžitelům na trhu. Spíše se jeví, že se ze strany osoby zúčastněné na řízení jednalo o opatření vyvinuté pro její vlastní potřebu v konkrétním čase a na konkrétním místě. Konkurenční významnost byla žalovaným také víceméně bez dalšího presumována, resp. dovozována z obecných nekonkrétních tvrzení (která jsou sama o sobě nepřezkoumatelná). Z napadeného rozhodnutí rovněž v dostatečně konkrétní míře nevyplývá, z jakých důvodů veškeré znaky obchodního tajemství naplňují samotné informace o stavu hladin podzemních vod v monitorovacích vrtech, informace o jižních přítocích a informace o odběrech důlní vody a množství čerpané vody v konkrétním období z konkrétní lokality.
38. Žalovaný nemístně zužuje výjimku z aplikace obchodního tajemství dle § 8 odst. 4 písm. a) ZPInfŽP. Dotčené ustanovení hovoří o *působení provozní činnosti*, přičemž tento pojem sice byl skutečně v žalovaném identifikované judikatuře (konkrétně se jedná o rozsudky zdejšího soudu ze dne 30. 10. 2023, č. j. 9 A 59/2022-75 a ze dne 11. 1. 2021, č. j. 5 A 138/2017-64) uveden především v souvislosti s přímými hospodářskými emisemi (hluk, prach, světlo, vibrace, pachy atd.), ovšem žádné z těchto rozhodnutí jednak nevyloučilo, že by právně relevantní provozní činnosti nemohly být i jiné dopady provozní činnosti než uvedené formy přímých emisí, jednak v uvedených řízeních byla jiná povaha vyžádaných informací. Jednalo se v nich o poskytnutí dokumentace projektu zajištění sdruženého plnění povinnosti zpětného odběru a využití odpadu z obalů, což sama o sobě není informace mající vliv na složky životního prostředí (tím by byly až informace týkající se vyhodnocení konkrétních dopadů projektu tam, kde byl projekt realizován). Vztaženo analogicky na toto řízení by bylo možno pochybovat o tom, zda samotný projekt podzemní bariéry spadá do působnosti § 8 odst. 4 písm. a) ZPInfŽP, ovšem zcela nepochybně do působnosti uvedeného ustanovení spadají informace týkající se vyhodnocení efektivity citované podzemní bariéry, protože uvedená bariéra může mít nepřímý vliv na stav podzemních vod v ČR. Přímý vliv na stav podzemních vod má provozní činnost osoby zúčastněné na řízení. Není přitom rozhodné, za jakým účelem podzemní bariéra vznikla (tj. tvrzená ochrana dolu před vnikáním vody), neboť má-li dnes faktické dopady na ochranu jedné ze složek životního prostředí a nadto je s tímto účinkem rovněž spojována v Dohodě, pak je irelevantní, že původně nevznikla za deklarovaným účelem. Souvislost s působením provozní činnosti osoby zúčastněné na řízení mají i informace o stavu hladin podzemních vod v monitorovacích vrtech, informace o jižních přítocích a informace o odběrech důlní vody a množství čerpané vody v konkrétním období z konkrétní lokality, jelikož přispívají k vytvoření uceleného obrazu (ač jistě mohou existovat i další faktory), jaký vliv může mít provozní činnost na hladinu podzemních vod v daném lokalitě.
39. Na shora uvedeném přitom nic nemění, že čl. 4 odst. 2 směrnice 2003/4/ES hovoří o nemožnosti odepření informací o emisích do životního prostředí, protože uvedená evropská norma představuje minimální standard a český zákonodárce není uvedenou směrnicí omezen

zakotvit právo na informace širší. Zuzující výklad by byl v rozporu s citovaným ustanovením Aarhuské úmluvy.

40. Pokud se tudíž žalovaný omezil na konstatování, že řešené dopady činnosti osoby zúčastněné na řízení nemají charakter emisí vyzařovaných osobou zúčastněnou na řízení do prostoru, a tudíž se nejedná o skutečnosti kryté výjimkou dle § 8 odst. 4 písm. a) ZPInfŽP, pak se jednalo o výklad nezohledňující mezinárodní závazky ČR, tj. o výklad nemístně zuzující, protože žalovaný má povinnost uvedené ustanovení vykládat v souladu s Aarhuskou úmluvou. Mimoto ale takový výklad neodpovídá ani úmyslu zákonodárce, protože v důvodové zprávě se výslovně hovoří o tom, že do uvedené výjimky spadají *emise nebo jiné působení provozní činnosti podnikatele na životní prostředí*. I český zákonodárce proto počítal s širším záběrem citované normy než pouze na emise či obdobné projevy provozní činnosti na životní prostředí. Interpretace žalovaného by rovněž měla za následek podstatné zúžení okruhu situací, na které by dopadl § 8 odst. 4 písm. a) ZPInfŽP, resp. zvýhodnění určitých typů podnikatelských provozů na ty, jejichž dopady na životní prostředí nespočívají v přímém vypouštění určitých látek, což ale není interpretace vyhovující Aarhuské úmluvě či smyslu a účelu ZPInfŽP. Lze shrnout, že případné namítané působení osoby zúčastněné na řízení na úbytek vod lze považovat za dopad provozní činnosti dle § 8 odst. 4 písm. a) ZPInfŽP. Soud nicméně připomíná, že i kdyby na všechny vyžádané informace bylo uvedené ustanovení aplikovatelné, pak je přesto v kontextu rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 8. 2017, č. j. 15 A 48/2015-71 (obdobně také rozsudek Soudního dvora EU ze dne 16. 12. 2010 ve věci C-266/09) nutné provést test proporcionality a vyhodnotit, zda by poskytnutí vyžádaných informací nezasáhlo nemístně do jiných právem chráněných zájmů.
41. Požadované informace kromě odkazu na ochranu obchodního tajemství nebyly žalovaným poskytnuty rovněž z důvodu možnosti ohrožení rovnosti účastníků soudního řízení podle § 8 odst. 2 písm. d) ZPInfŽP. Toto ustanovení se svou podstatou do značné míry překrývá s čl. 4 odst. 4 písm. c) Aarhuské úmluvy a čl. 4 odst. 2 písm. c) směrnice 2003/4/ES a je třeba jej vykládat v jejich kontextu. V obou zmíněných předpisech se přitom uvádí, že (mimo jiné) i tento důvod odmítnutí žádosti o informace je třeba vykládat restriktivně při zohlednění zájmu veřejnosti na zveřejnění předmětné informace. Vzhledem k tomuto kontextu se soud ztotožňuje se závěrem komentářové literatury, že „v komentovaném zákoně není na rozdíl od zákona o svobodném přístupu k informacím uvedeno, že musí jít o informace vytvořené nebo získané v přímé souvislosti se soudním, rozhodčím, správním nebo obdobným řízením, Vzhledem k nutnosti vykládat všechny důvody odeprání zpřístupnění informace restriktivním způsobem a v každém konkrétním případě zvažovat, zda veřejný zájem na poskytnutí informace nepřevažuje nad zájmem, kterému slouží odmítnutí (zde tedy zajištění rovnosti účastníků řízení), by zmíněný rozdíl podle našeho názoru neměl vést k aplikaci širší, než u obdobného důvodu v zák. o svobodném přístupu k informacím“ (Jelínková, J., Tuháček, M. *Zákon o právu na informace o životním prostředí: Praktický komentář*, [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [stav k 1. 7. 2024], komentované ustanovení § 8). K aplikaci předmětného důvodu pro odmítnutí nepostačí obecný odkaz žalovaného na existenci soudního řízení, v němž by mohly být požadované informace použity. Opačný přístup by představoval jeho nepřipustně široký výklad. K oprávněnosti užití daného důvodu je nutno dovodit přímou souvislost požadovaných informací s procesními postupy souvisejícími s konkrétním řízením, přičemž tyto okolnosti by zároveň musely vést k ohrožení rovnosti účastníků řízení a potažmo spravedlnosti v rámci řízení (jakákoli věcná souvislost informací s vedeným řízením sama o sobě nepostačuje). To však z odůvodnění napadeného rozhodnutí ani z obsahu správního spisu nevyplývá (srov. např. právní větu k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2024, č. j. 10 As 79/2024-48). Žalovaný tedy uplatnil § 8 odst. 2 písm. d) ZPInfŽP nezákonně, což má nejzásadnější význam ve vztahu k požadovaným informacím o množství odebrané vody (bod 5 žádosti), k nimž žalovaný uvedl, že nepoživají

ochrany v podobě obchodního tajemství, a odepření informace tak v jejich případě bylo postaveno čistě na (nezákonně uplatněném) ustanovení § 8 odst. 2 písm. d) ZPInfŽP.

42. V napadeném rozhodnutí ovšem žalovaný v rámci testu proporcionality neprovedl řádně vážení protichůdných zájmů (test proporcionality) dle výše naznačeného postupu. Žalovaný se testem proporcionality zabýval na stranách 10 až 12 napadeného rozhodnutí, kde identifikoval, že se jedná o střet práva na ochranu obchodního tajemství a rovnosti účastníků soudního řízení s právem na zpřístupnění informací o životním prostředí dle čl. 35 odst. 2 Listiny, které žalovaný považuje za garantované pouze v užším rozsahu.
43. Žalováním provedené vymezení rozsahu práva na informace o životním prostředí dle čl. 35 odst. 2 Listiny ovšem není přesné. Žalovaný měl dotčené ustanovení vyložit v kontextu čl. 2 odst. 3 písm. b) Aarhuské úmluvy. Čl. 35 odst. 2 Listiny je totiž do jisté míry neurčitý a vyžaduje další výklad – ten přitom musí být podle existující judikatury proveden v souladu s mezinárodněprávními závazky ČR (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 11. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 14/07 a ze dne 17. 3. 2009, sp. zn. IV. ÚS 2239/07 a dále také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006). Jestliže je dle čl. 2 odst. 3 písm. b) Aarhuské úmluvy třeba považovat za informace o životním prostředí rovněž jakékoliv faktory, které ovlivňují, či pravděpodobně ovlivní stav složek životního prostředí (mezi které dle čl. 2 odst. 3 písm. a) Aarhuské úmluvy spadá mimo jiné i stav vod), pak není zužující výklad čl. 35 odst. 2 Listiny na místě.
44. Žalovaný po identifikaci chráněných zájmů stručně uvedl základní kroky testu proporcionalit a následně dospěl k závěru, že v zájmu vyhovění ochraně obchodního tajemství a rovnosti účastníků soudního řízení je nutno trvat na zachování důvěrnosti informací, protože neexistuje šetrnější způsob ochrany citovaných práv osoby zúčastněné na řízení. Následně odkázal na povinnost mlčenlivosti dle čl. 14 odst. 9 Dohody, uvedl, že vyžádané informace jsou kryty obchodním tajemstvím a stručně rozvedl důvody tohoto závěru, načež shrnul důvody politického charakteru, proč není vhodné vyžádané informace poskytnout (že by polská strana přestala nadále poskytovat ČR informace, usilovala o předčasné ukončení Dohody, a dále že ČR pečlivě vyhodnocuje všechny vyžádané informace a ty poskytuje veřejnosti ve zpracované podobě).
45. Takto provedený test proporcionality je vadný a neodpovídá kritériím na něj kladeným. Žalovaný měl předně provést test ne z perspektivy ochrany práva obchodního tajemství (a rovnosti účastníků soudního řízení), nýbrž jednotlivé kroky testu vztahovat k žalobcově právu na informace o životním prostředí, ve kterém pak protichůdné hodnoty vystupují ve třetím kroku testu proporcionality, tj. při poměrování s jinými kolidujícími zájmy. Důvodem tohoto postupu je, že žádost o poskytnutí informací představuje z hlediska změny právních vztahů pozitivní krok, protože v současnosti vyžádané informace nebyly zpřístupněné třetím osobám. Nedává proto smysl zvolit si za výchozí bod pro test proporcionality právo, které představuje udržení momentálně panujícího *statu quo*, protože v takovém případě nelze *lege artis* provést první dva kroky testu proporcionality (je-li test vykonán z pohledu práva usilujícího o negativní rozhodnutí, pak není k čemu vztahovat zvažovanou vhodnost a potřebnost).
46. Žalovaný se dále omezil pouze na paušální závěr, že vyžádané informace jsou kryté obchodním tajemstvím. V kontextu judikatury (např. nálezu Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2017, sp. zn. IV. ÚS 3208/16) je nicméně nutné, aby žalovaný v případě žádosti o informace, která sestává z uceleného komplexu dílčích informací, individuálně vyhodnotil zákonné důvody pro odepření poskytnutí informací ve vztahu k těmto dílčím informacím a případně odepřel poskytnutí toliko některých dílčích informací (a pokud by se nacházely informace v jednom nosiči, aby je z něj odstranil či částečně znečitelnil). Jinými slovy, žalovaný měl u vyžádaných informací v každém jednotlivém případě pečlivě vyhodnotit, v jakém rozsahu je případný vyžádaný dokument možnéžadateli zpřístupnit, a to tak, aby bylo možné maximálně vyhovět jak právu žadatele na poskytnutí informací o životním prostředí, tak dalším právem chráněným zájmům. Žalovaný však takto

nepostupoval, požadovanými informacemi se nezabýval obsahově, ale posuzoval je pouze ve svém celku bez bližšího rozboru, u kterých dílčích informací z komplexu požadovaných informací případně převáží jiný právem chráněný zájem, a hlavně proč by takový zájem měl převážet.

47. Soud pro úplnost dodává, že je nadbytečné, aby byly součástí testu proporcionality žalovaným zmíněné důvody politického charakteru. Čl. 14 odst. 9 Dohody kalkuluje s tím, že ochrana a další zpřístupňování třetím osobám dle Dohody předaných informací bude probíhat dle možností daných právními předpisy. Dohoda sama o sobě dále není mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy, protože s ní nevyjádřil Parlament souhlas, a proto nemá aplikační přednost před českými zákony a dalšími právními předpisy. Žalovaný by Dohodu mohl aplikovat pouze v rovině přizpůsobení svého správního uvážení, kterým ovšem v nyní posuzované věci nedisponuje – poskytnutí vyžádaných informací není ve volné gesci žalovaného, nýbrž provede-li žalovaný adekvátně test proporcionality, pak z výsledku testu vyplyne buď povinnost poskytnout (dílčí) informace, nebo naopak povinnost poskytnutí (dílčích) informací odeprít, a to v obou případech bez správní úvahy žalovaného. Skutečnost, že dle namítaného ustanovení Dohody je třeba informace chránit, by proto neměla mít přímý vliv na rozhodování žalovaného. Mimoto se dle namítaného ustanovení musí ochrana informací pohybovat v rámci platné legislativy. Lze proto důvodně pochybovat o tom, zda by poskytnutí informací v souladu se ZPIInfŽP bylo možno považovat za porušení Dohody, jakkoliv žalovaný naznačuje opak.
48. K dalším žalovaným uvedeným argumentům politického charakteru, jako je např. obava z předčasného ukončení Dohody z polské strany či ukončení poskytování dalších informací české straně, soud uvádí, že se jedná o připomínky v právním státě irelevantní. Pokud měla vláda zájem na silnější ochraně informací předaných ČR dle Dohody, pak měly být buď předmětné informace předány způsobem, který by zajistil jejich utajení dle českého právního řádu (např. v režimu utajení dle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů), nebo Dohodu přijmout takovým způsobem, aby byla aplikace některých českých právních předpisů vyloučena (tj. postupem dle čl. 10 Ústavy). Bylo by v rozporu s principem zákonnosti, pokud by žalovaný či soud pominul existující právní normy s poukazem na to, že se jejich aplikace v daném jednotlivém případě z jakéhokoliv mimoprávního důvodu nehodí.
49. K odkazu žalovaného a osoby zúčastněné na řízení na rozhodování polských správních soudů k analogicky podaným žádostem v Polsku soud uvádí, že tento odkaz je rovněž irelevantní. Soud v této věci aplikuje český právní řád, jelikož neexistuje právní norma, která by jeho aplikovatelnost vyloučila. Pro posouzení toho, zda lze požadované informace poskytnout, proto není rozhodné, jakým způsobem v analogické věci rozhodly polské soudy, a to i s přihlédnutím k tomu, že poskytování informací o životním prostředí dle směrnice 2003/4/ES ponechává členským státům určitou míru volnosti při stanovení mezí práva na informace o životním prostředí. Polské právní normy a polská rozhodovací praxe proto není skutečností významnou pro rozhodování tuzemského soudu v této věci.
50. V kontextu výše uvedených vad provedeného testu proporcionality soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože z něj nejsou dostatečně zřejmé závěry, na jejichž základě žalovaný ve věci rozhodl.
51. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Za splnění podmínek uvedených v § 51 odst. 1 s.ř.s. soud rozhodl ve věci samé bez nařízení ústního jednání.
52. Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení proto žalovaný znovu posoudí, zda jsou naplněny podmínky § 8 odst. 1 písm. d) a § 8 odst. 2 písm. d) ZPIInfŽP (či jiný důvod pro odeprání zpřístupnění informací). Případně provede přezkoumatelným způsobem test proporcionality k dosud

neposkytnutým informacím. Tento test žalovaný provede v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2017, sp. zn. IV. ÚS 3208/16, tj. provede test proporcionality ve vztahu k dílčím částem vyžádaných komplexů informací a přesvědčivě odůvodní, u kterých dílčích informací převážilo právo na informace a u kterých informací převážila ochrana obchodního tajemství (či jiný zákonný důvod pro odepření poskytnutí informace). Zohlední přitom, že § 8 odst. 4 písm. a) ZPInfŽP je aplikovatelný nejen na emise, ale také na jiné působení provozní činnosti, mezi což lze řadit i provozní působení mající za následek úbytek podzemních vod.

53. Soud podle § 14 odst. 5 ZPInfŽP nepřikázal žalovanému informaci poskytnout, jelikož napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, přičemž zatím neshledal, že by průtahy, obstrukce či neefektivita správního řízení dosahovaly podoby zneužití institutu nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí (analogicky srov. zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2006, č. j. A 2/2003-73 a navazující judikaturu).
54. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce, jemuž soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení sestávajících ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč.
55. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí nebyla soudem v řízení uložena žádná povinnost (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. března 2025

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Viterová.